

**Donna Clara, eller Det
olyckeliga spanska fruntimret,
som endteligen blef l...**

1700-1829 59 A Br. 1793

Donna Clara

Sv. Saml.

Roman

1700 - +.

(Br.)

1700-1829

1793

Præns Gæbe til en Thippa,
Hvor i Helags kuller brott.
Mænden har rodigst straffet,
Sædedat slægt i rættan tid
Og os ater frihet. Høstet
Gænder med sin vort nær frid.

11.

Gimlen og den fællbet unne
Til det høgste lefnads mått.
Gustafs dater at förkunnit
Da Sophia gör os godt
Som icke nådigst og omfattar
Helt jag icke för hvaga som toll
Minnet hörs min styrka mattar
Som icke föns af Sveda toll.

Hvar en tunga, brost den äder,
Samlas til Konarkens toll.

Som

Som om wära hjertan råder;
Fågnad fyller Stad och fält.
Lat oss underdånigt qvåda
Om vårt Rikets Far och Mor;
Som oss nådigt wil tilståda,
Stämna underdånigt chor.

Exemplaret kostar 6 runstycken.

Roman.

1700-t.

(Bj.)

1700-1829

Donna Clara,

Eller

Det olyckeliga

Spanska Fruntimret,

Som

Endteligen blef lyckligen gift med
den Adeldomiga

Sjöröfwaren

Mammerkan.

Öfversättning.

F A R U N,
Tryckt hos PEHR OL, AXMAR, 1793.

Omtr. Jahnson 1802

© 1810

© 1810

© 1810

© 1810

© 1810

© 1810

© 1810

© 1810

© 1810

© 1810

Donna Claras

Kärlekshändelse.

Jag wil icke wara nog fåfång at skranta af min födelse, oansedt jag därföre har at tacka et förnäamt blod; min lefnad har, i anseende därtill, ändå icke varit lyckligare. Min Fader Marquis von Sorbeira inneha- de uti Cadix, däråst han sig wanligen up- pehölt, en ansenlig rang. Han hade ifrån sin spådaste ungdom utwalt Krigs wåsendet, och hade igenom sin tapperhet och oförskräck- ta mod, hwarmed han trotsade de största farligheter, förwårfwade sig sådana förtjen- ster, så at han blef hedrad med de wigtiga- ste beställningar. Hans uphöjelse upwäckte olyckligtwis, hans medsökandes afund, hwil- ka, emedan de icke woro så behjertade, at kunna måta sina krafter med hans, begin- go den nedrigheten, och betjente sig af nå- gra eländiga lönmördares bistånd, som to- go lifwet af min Fader. Jag hade då up- fyllt mit Tolfte år, och följakteligen befant mig, uti en sådan ålder, at min lidna för- lust icke kunde wara förborgade, min Mo- der blef dåröfwer otröstelig, och fölgde, icke
lån-

långe därefter, min Fader til grafwen. Jag blef däruppå Fader och Moderlös, på den tid, som jag måst hade dem af nöden; och det, som gjorde min olycka fullkomlig, war, at deras dödd också icke lämnade mig någon tilflygt öfrig på lyckans sida. I sjelfwa wärket, hade min Fader, hwars frifostighet gick ända til löserie, wid alla tilfällen, igenom prackt och öfwerflöd sökt, at wisa sig stor, hwilket jag skulle kalla en obetänksamhet och wårdslösheit, om icke wårdenaden, som jag är skylldig åtankan af denne wårde fadren, hölle mig tillbaka. Men jag tiltror mig, kunna påstå, at det icke war någon affigt på egennytta som utpräfsade tårar af mig, öfwer hans dödd; dese woro knapt astorkade, förän den grymma Parce nödgade mig, at utgjuta sådana tårar på nytt igen, i det hon beröfwade mig min öma och hulda Moder. Detta andra slaget, som det grymma ödet gaf mig, förbrade mig uti den håstigaste bedröfwelse, och huru mycken klagan och knorrande, bröt jag icke ut uti, emot Förmyndens befallning. Kunde wäl i sjelfwa wärket något beklaganswårdare tilstånd wara, än mit då war? Mina Föräldrar lemnade efter sig, icke liten skuld, til arf åt mig, (men deras Creditorer skonade mig för den omsorgen at betala den samma) i det de bemäktigade sig sjelfwa efterlåtenskapet, och all Egendom, som mina För-
 ält-

Äldrar hade besuttit, delade de emellan sig. Jag hade blifwit dömd at wara et föremål för medlidande och förbarmande, så framt icke en min Slägtinge, hade antagit sig mig, fastän hon icke war försedd med lyckans gåfwor. Hon wisade mig den godheten, at taga mig til sig, och sjelf draga försorg om min upfostran. Jag måste lämna henne den rättwisn, at hennes ömhet för mig icke lät mig något fattas, af det, som kunde förbättra min upfostran. Men det skedde ofta, at hon predikade en Moral för mig, som icke war efter min smak. Jag wet icke, om hon smickrade mig; men hon sade ouphörligen för mig, at det wore mig lätt, til at kunna uprätta min lidna olycka, om jag wille använda de gåfwor, som jag af naturen erhållit, til min fördel.

Du är rätt älskanswärdig, min kära Clara sade hon til mig, och din skönhet kan tjena dig, i stället för den största skatt. Dina unga retelser skola icke underlåta, at snart draga til dig en stor myckenhet af förnåma tilbedjare; men wid det wahl, som du skulle wilja anställa, måste du icke hafwa din böjelse och tycke til ögnamärke, utan din nytta och fördel. Förnuftet och icke kärleken, skal en ung person taga til råds, håist du, som uppå lyckans sida, så lätt har blifwit för.

försörjgd; du måste altså icke syfta med dit wahl på en älskare, som är så mycket stic-
kelig, til at behaga, och som för sin gestalt
och angenäma egenskaper är älskanswärd;
Nej, utan allenast en sådans önskan och be-
gär måste du anse och åtlöda, som kan för-
skaffa dig en lycklig framtid, och sätta dig
uti et fördelaktigt wälstånd.

Men huru nu, Madame; swarade jag
henne, tror i wäl, at jag måste låta mig
regeras af egennyttiga affigter, uti et wahl,
hwaruppå mina dagars lycka beror? Hwil-
ket tilfredsställande kunde jag njuta, om
den, med hwilken jag förenade mit hjerta,
wore min högaktning och ömhet öwärdig?
Skulle jag därföre blifwa lycklig, at jag
kunde dela med honom omåtteliga Rikedo-
mar? Jag wille heldre wara honom förbun-
den, för en ansenlig rang; men måste man
då söka sit hjertas tilfredsställande uti be-
sittning af rikedom och åra? Och skulle då
mit hjerta wara förnöjdt, om jag alla ög-
nablick, hade at beklaga mig öfwer en för-
bindelse, som wore emot min böjelse och mit
sinnes beskaffenhet?

Ja uti det bedröfweliga tilstånd, hwar-
uti du besinner dig, swarade min Slägtin-
ge, har man icke så mycket at tala, hwar-
ken

ken om hjälpe eller sinnes beskaffenhet. Den enda punkten som syftar på din fördel, är den, at du ställer dina ögon på det tilkommande, och gör det samma angenämt och behageligt för dig. Jag tilstår, at icke något är mer retande, än en förening, som kärleken har uprättat. Men denna kärleken om den skal blifwa waraktig, måste den hafwa Rikedomens Guden hos sig. Utan dess bistånd, warder Ägterskapet snart förlorandes sina behagligheter. Alltså mit kära Barn, så stort ock, som det wäld är, som du måste göra på dit hjerta, så betänk, at det är dig nyttigt, at du icke gifwer hjälpen alt för mycket gehör.

Men min slägtinge måtte ännu, så ofta upprepa detta tal; så war ändå hennes talegåfwa icke öfswertygande. I medlertid wiste jag icke någon hårbnackenhets, at emotsäga hennes mening, men mycket feltes däruti, at jag wardt bewekt, at inrätta mit upförande dårester; och det ögnablick war för handen, at jag följde helt andra grundsatser, som woro wida åtskilda ifrån dem, som hon hade predikat för mig. Det war ungefär tre år, som jag hade tilbragt hos min slägtinge, och jag hade under samma tid behållit mit hjerta, uti en fullkomlig orördighet. Jag wiste icke en gång, om där kunde

de upkomma någon kärlek: icke at man ännu burit något offer fram för mina retelser, utan emedan ingen af dem, som stälde sin önskan til mig, ännu intil denna stund, kunde finna väg til mit hjerta. Det war för-gåfwes, at min slägtinge förkastade min kall-sinnighet; jag wäntade, utan otålighet, til des, at något föremål wardt sig wisandes, som förtjente min ömhet, och kärleken försummade sig icke, af förskaffa mig det samma.

En ung Cavallier, som hette Don Serdinand, hade tilfalle at se mig uti et sällskap, hwartil jag blef förd, af min slägtinge. Jag wil icke draga något betänkande wid, at tilstå min swaghet; en enda blick, som jag kastade uppå Don Serdinand, war tilräckelig at seera öfwer min kall-sinnighet. Mina ögon kommo hans ögon til mötes, och i samma ögnablick upsteg en blygsam rödnad i mit ansigte; jag kände rörelser i mit hjerta, som för det samma, hitintil woro obekanta, och hwad för twång kostade det mig icke, at hålla suckarna tillbaka, hwilka hade kunnat förråda min upstigande låga; jag brukade mycken tid, innan jag kunde återhämta mig, ifrån min förwirring. Jag måste bringa mina miner i ordning, och saken war icke så lätt, men kärleken hade nu först begynt wid ögonen. Don Serdinand hade
ige-

igenom behagligheterna af sin gestalt, för-
 tjusat mig, och han fulländade sit wärk, i-
 genom sit umgänges retelser och igenom sina
 maners artigheter. War det inbildning, el-
 ler sinnenas öfwerensstämmelse, som wår-
 kade uti mig? Det må wara huru det wil,
 så syntes mig, alt hwad han talade, wara
 kryddat, med et fint salt; i hwart ögnablick
 frambracte han tusende lyckliga infällen,
 som gåfwo wid handen hans inbildnings-
 Krafts lifaktighet. Jag tog i akt, at man
 hörde uppå honom med förnöjelse, emedan
 alt hwad han talte, war förbundet med en
 oändelig artighet; men jag trodde icke träf-
 fa stort förstånd hos honom, emedan han
 ägde den konsten at hålla med alla, som han
 talte med. När man bestridde hans mening-
 gar, så, i ställe för at förswara dem, oan-
 sedt han hade rätt, sökte han at låta sig öf-
 werwinnas igenom skenbara grunder, som
 man emot honom förebragte; men han be-
 tjente sig sedan af et så sinnrikt och öfwer-
 tygande sätt, at dem wederslägga, så at man
 nödsakades at gifwa honom bifall, utan at
 man märkte det. Detta är allenast et rin-
 ga utkast af Don Ferdinands Bild, och
 man behöfwer icke tro, at jag talar om ho-
 nom, efter det intryck som hans åskådande
 hade gjort uti mit hjerta; jag kan försäkra,
 utan at smickra honom, at han war alla de-
 ras

ras föremål, som egde skicklighet at döma om samma förtjenster.

Jag wil icke nämna om tusende andra egenheter, som gjorde honom älskansvärd och om dem, som jag icke annat kunde, än beundra hos honom; men jag hade den lyckan, at behaga denna älskansvärda Cavalieren, äfwen så mycket, som han mig behagade; detta war en vigtig punkt för mig, hvarföre jag nödgades at indraga uplysningen om min upväxande kärlek. Jag fick tid at komma mit ansigte i ordning igen, jag trodde däruppå, at jag kunde wäga at kasta några stulna blickar på mit retande föremål, hwarifrån jag allenast med förtret afwände ögonen, och hwad war trösteligare för min egenkärlek, än det, som jag läste uti hans blickar? Jag såg uti dem, eller jag trodde åtminstone, at däruti blifwa warse en förundran, som skickade sig til at smickra mit högmot; at behaga, som är naturligt med unga personer af min ålder, hade varit mig hitintills obekant; naturen kanske, som war mig mer gunstig än lyckan, hade begåfwat mig med några swaga behagligheter, som jag aldrig brydt mig om; men hwad för en hastig förändring wärkade icke kärleken, uti mit unga hjerta? Jag gladdes innerligen öfwer det prof, som jag med min
skön-

skönhet hade anställt på Don Serdinands hjerta, och jag önskade icke något ifrigare, än blifwa Egarinna utaf honom.

Jag nöjde mig icke därmed, at hans ögnakast förkunnade mig hans kärlek; jag åstundade at hans ord också skulle befasta det, som jag hos honom förmärkte. Lyckan förbandt sig til min fördel, med min önskan. Man föreslog en spatsförgång, och den förälskade Don Serdinand, wiste at träffa sina anstalter så wäl, at han fant medel utan sken af det minsta twång, at upfylla min längtan, i det han förskaffade sig et särskilt samtal med mig. Kärleken ingaf mig en liten list, at befordra hans affigter.

Jag skiljde mig ifrån sällskapet, för at betragta några blommor, som syntes mig wara af et besynnerligt slag; Don Serdinand som ledsagade mig, betjente sig af detta tillfället, för at göra mig sin första kärleksförklaring. Höghaktningen och den lifaktigaste ömhet gaf honom den samma. Man må nu döma om mit redan intagna hjerta, kunde därwid wara utan känsla: imedlertid stälte jag mig, såsom jag icke hölt sådant wara upriktigt; men jag bekänner, at det skedde allenast därför, at jag skulle hafwa den förnöjelsen, at höra des widare angenäma up=
re=

repande. Uck! om förlåtelse min Herre, swarade jag honom, tänk icke at jag så litet känner mig sjelf, at jag skulle inbilla mig förtjena et så smickrande lof och beröm, som j för mig söfar med, och som jag allenast tilskrifwer Eder höflighet. Nej Mamsell, swarade han, tro det at jag låter mit hjerta tala, och jag är försäkrad, om jag hade den äran, at wara hos Eder känd, så skulle j låta min upriktighet wedersfaras mera rätt. Kanste denna bekännelsen förtörnar Eder, som j redan hafwen kunnat läsa uti mina ögon; men lasten skulden på min kärleks höflighet, som nödgår mig at nu förklara för Eder den samma. Jag hade kunnat swarja, at mit hjerta icke wore beståndt til at älska, men detta är en willfarelse, som j nu redan hafwen uptäckt. Kärleken för at segra öfwer min kallsinighet, har ej mera behöft, än at wisa mig edra ögon, hwilka nog förmådde hålla mig orörlig, medan han lofode på mig de pilar som ewigt låra blifwa fästade uti mit hjerta. Jag ästundar icke af eder, Mamsell, at j smickrar mina önskingar, som jag understår mig at göra til Eder, med något hopp; min kärlek skal ändå weta at uppehålla sig, utan alt hopp om gentkärlek; men låsra mig allenast, at förklarandet om mit öma lidande icke misshagar Eder. Uck! tro mig min Herre, gaf jag honom til swars, anwänder Edert bemö-

möddande bättre, til dem af hwilka i Fun-
 nen låfwa Eder någon fortgång; ty utom
 det, at jag står under en min slägtinges
 wälde, hwars wilja måste wara alltid et rät-
 tesnöre för mit upförande, så wil jag icke
 ödlja för Eder, at jag så slätt befinner mig
 på lyckans sida, at jag däröfwer ej gör mig
 litet bekymmer. Och skulle jag icke blifwa
 den lyckligaste af alla människor, inföll den
 öma Don Ferdinand med en kärlig ton, om
 i låfwen mig, at hämnas på denna lyckans
 illwilja, hwaröfwer i beklagen Eder! och om
 jag känner någon förtret, så är det däröf-
 wer, at jag icke kan förskaffa Eder et så ly-
 sande och fördelaktigt öde, som i det förtje-
 nen. Hwaröföre hade jag icke den präktiga-
 ste Krona, at bjuda Eder? hwilket huswud
 wore wärdigare än Edert, til at bära den
 samma? Men med min öma och trogna kär-
 leks lifaktighet, skal jag söka at ersätta det,
 som . . . och mer kunde han icke säga; såll-
 skapet, som uti detta ögnablick åter förso-
 gade sig til oss, afbröt vårt tal.

En hotande blick som min Slägtinge
 gaf mig, lät mig döma, at hon med mit
 hållna samtal, icke war så fullkomligen för-
 nögd, som jag; och det föll mig icke swårt
 före, at gifva ordsaken därtill. Don Ferdin-
 and, egde icke det slag af förtjenster, som
 alle-

allena woro efter hennes smak, och hwilka hon hade rådt mig at hålla mig til; men jag har redan sagt, at jag icke war fallen för at inträtta mit hjertas rörelser, efter egennyttans affigter. Jag inbillade mig helt wäl, at min förnöjelse, som jag njutit, skulle kosta några förebräelser, och jag bedrog mig icke uti min tanka. Wi woro icke så snart hemkomna, förr än min slägtinge råknade mig Samtalet med Don Ferdinand, til en last, som icke förtjente någon tilgift. Hon tilstod wäl för mig, at hon skulle wara den första, som skulle förmana mig at icke förfasta hans önskingar, om hans Rikedomar komme öfwerens med de härliga egenheter, som skilde honom ifrån andra.

Men wet du wäl min fåra flicka, sade hon, at den Cavallieren, hwars utwärtens utseende har intagit dig, aldeles icke skickar sig för dig? Du har af nöden en rik arstagare som jag redan har sagt dig, och Don Ferdinand har icke mera orsak än du, at prisa sin lycka; altså erindra dig, om du annars fruktar före, at ådraga dig min ogunst, at du måste wara betänkt uppå et annat wahl, som bättre stämmer öfwerens med din fördel; men detta är en omsorg, som jag wil taga på mig sjelf. Min affigt är icke at underhålla dig uti enslighet. Det är tid at jag förer dig in i werlden. Jag hoppas at du icke

icke ofta där hafwer at wisa dig, förr än någon lägenhet skal erbjuda sig, at på det sättet blifwa försörgd, såsom jag önskar.

Jag swarade min slägtinge, at jag ännu icke wore så ledsen wid mit tilstånd, at jag skulle vara betänkt uppå något ouplösligt band; jag wore tilfreds med mina närvarande omständigheter, och jag hade icke något widare at önska, om hon allenast låfwade mig, at jag icke behöfde ombyta det med et annat tilstånd, som kanske icke wore så lyckeligt för mig, om jag wore nödsakad, at för des winnande göra wåld på mit hjertas böjleser.

Min slägtinge war icke tilfreds med mit swar; men de skenbaresta grunder, som hon anförde, til at bringa mig på andra tankar, hade ingen wärkan uppå mit sinne. Jag fortfor at gifwa henne tillkänna, at jag aldeles icke årnade tillåta, det hon skulle göra wåld uppå mit wahl. Mit hjerta hade begynt, at tala til Don Ferdinands fördel, och jag wille vara honom trogen. Jag twiflade därwid icke, at kärleken skulle gifwa honom nog medel wid handen, til at tala med mig och se mig, så upmärksamt, som ock min slägtinge tog i akt alt mit företagande och mina rörelser. Ty hwad hinder är, som kan vara öfswerwinnerligt för en öm älskare? Jag blef uti mit hopp icke be-
dra-

dragen, men för Don Ferdinand, hwilken förmodade at min slägtinge ej skulle underlåta at återföra mig i det hus, hwaruti han första gången hade sedt mig, afgingo icke sakerna efter önskan. Och han blef därför nödsakad, at betjena sig af den list, som hans begärelse honom ingaf, at få samtal med mig.

Han gjorde sig så noga kunnig om min slägtinges och mina gångar, så at wi icke gorde något steg, hwarom han icke hade underrättelse. När wi en gång om aftonen kommo tillbaka ifrån en Dame uti vårt grannskap, hos hwilken wi hade spifat, så förundrade wi oss rätt mycket at se en ung Bondepiga sitta nära intil vår husport, och utgiuta en ström af tårar. Hennes påseende upväckte medlidande hos min slägtinge, som åstundade weta orsaken til hennes sorg, och hwarföre hon denna tiden befant sig uppå gatan. Den förstälta Bondepigan swarade, at då hon war i tankar at gå hem til sin By, blef hon af lastwårda Manspersoner öfverfallen, och faran som hotade hennes oskuld, hade satt henne uti förskräckelse och förmådt henne, at använda alla krafter, til at slita sig lös utur deras händer, och hon hade äfwen varit så lyckelig, at befria sig. Hon lade därtil, at hon, för at undfly deras förföljelse, hade igenom aflegne gång-

gångstigar, tagit vägen til Staden, men som det felades henne någon bekantskap, och hon befant sig utan penningar, hade hon beslutit, at sätta sig på denna bänken, och tilbringa natten härstädes.

Man behöfwer ej fråga, om min slåttinge blef bewekt utaf denna berättelsen. Sedan hon hade gifwit denna förståndta Bondepigan mycket beröm, lät hon henne gå in uti sit hus, och låfwade henne, at följande dagen sända henne til sina Förälldrar. På det jag måtte skaffa mig den förnbjelsen at hålla samtal med denna unga person, i hwars föregifna olycka, mit hjerta, igenom en okänd rörelse på et besynnerligt sätt deltog; så tog jag uppå mig försorgen, at låta gifwa henne afton måltid, och följakteligen följa henne in i rummet, där hon skulle sofwa. Några Betjenter wille hafwa denna mödan, men en hemlig böjelse dref mig, at sjelf tala henne til, och jag hade snart orsak, at glädja mig däröfwer.

Sedan min slåttinge hade begifwit sig uti sin kammare, så blef jag allena med den älskanswärda obekanta, och wäntade at man bar in aftonwarden. Man må döma huru stor min förundran måtte warit, då jag såg, at hon kastade sig til mina fötter, och bad mig, at jag skulle förlåta henne denna li-

sten, hwaraf hon sig betjente, för at få den förnöjelsen til at se mig.

Jag hade knapt förnummit de första orden, förr än Don Serdinands röst icke kunde vara okänd. Det war ock han i själwa werket, som wisade sig för mina ögon under en förklädning, som gjode honom ganska okänbar. Jag förebrädde honom den faran, som han satte ut för min åra, jag hotade honom så aldeles, at jag skulle gifwa min slägtinge därom underrättelse; men huru länge råcker en Ålstarinnas wrede, emot en kär och öm Ålftares bön och tårar? det är wist at Don Serdinand war straffbar; men fant jag icke uti hans kärleks häftighet tillika enskyllning, för hans förbrytelse? Huru hade jag kunnat altså förneka honom min förlåtelse? Jag nödgade honom at stå up, emedan jag hwart ögnablick fruktade, at han måtte blifwa sedd, uti en ställning, som kunde upwäcka mistänka för hans Klåders skuld. En piga kom och bar mat åt honom, jag befalte henne gå ut, i det jag sade henne, at jag sjelf skulle draga försorg för det öfriga. Hon lydde mig, i det hon tackade för det jag wille taga uppå mig en förrättning, som eljest skulle betaga henne många ögnablick för hennes ro och hwila. Knapt woro wi befriade för hennes beswärliga närwarelse, för än Don Serdinand andra

dra gången kastade sig för mina fötter. Uck! Mamsell, sade han, i det han suckade, jag ser mer än wäl at jag är dömd til at wara den olyckligaste ibland alla människor. Den omsorg, som Eder slägtinge har användt, at hitintils draga Eder undan för mina ögon, lämnar mig icke låf at twisla på des motstånd, som hon har beslutit, at sätta för min önskan, ty sägen mig, jag beder Eder, hwarföre har hon beröfwat mig i fjorton dagars tid, det ljufwa nöje at få se Eder? Hwarföre nödgar hon Eder, at undfly det hus, uti hwilket jag mina första önsknin- gar til Eder sagt och tillkänna gifwit. Jag swarade Don Ferdinand, at det wore ho- nom lätt, at finna orsaken därtil, och då han nödgade mig at upptäcka för honom den samma, så hölt jag mig förbunden, at icke göra honom någon hemlighet därpå. Jag företeg för honom aldeles, at hans medel- måttiga lycka, war det enda hinder, som satte sig emot hans åstundan. Men tro min Herre, lade jag härtil, at min slägtinges affigter äro wida åtskilda ifrån mina. Mit hjertas böjelse allena, är det som jag, efter min tanka, måste taga til råds, och jag dra- ger icke något betänkande wid, at tilstå för Eder at det är upfyllt med högaktning för Eder; och om icke denna bekännelsen ställer Eder tilfreds, så tänk uppå något mera smick- rande, jag skal icke sätta mig emot Eder.

Deſa tröſteliga ord ſatte den förälſkade Don Ferdinand utom ſig af förnöjelſe. Det ſelade honom ord för at uttrycka för mig ſin ſtora erkänſla.

Himmel! ropade han, i det han fattade uti min hand, ſom jag gaf honom; kan mit hjerta vara i ſtånd at bära den glädjen hwarmed det är intagit? Nej jag har icke något mer öfrigit, til at önska, än detta: icke något felar mig, uti min lyckſalighet; låfwa mig allenast, Mamsell, at I icke wiljen ogilla de åttkilliga driffjädtrar, ſom jag ſkal använda för at erhålla Eder Slägtinges ſamtycke. Jag har orſak til at tro, at hon ſjelf icke lærer afſlå deras gällande förſpråkande, ſom ſkulle wilja tala för mig, til min fördel. Min Familie, oansedt hon icke är ſå rikeligen förſedd med lyckans goda, innehafwer likwål en anſenlig Rang, och har den äran, at vara i förwandtſkap med de Durchleutigaste Hus uti Provincen. Jag wet icke min Herre, gaf jag Dou Ferdinand til ſwar, om Edert hopp är ogrundat, men jag behöfwer icke tiga för Eder, at jag känner alt för wål min ſlägtinges öbetydeliga ſinne, och jag ſer förut, at hon icke är lätt til at öfwerwinna.

Min Ulſkare ſwarade mig, at han på följande dagen ſkulle bemöda ſig om, at erhålla hennes ſamtycke, om ock hans ſlägtingar

gar därwid skulle få afslag til swar. Jag wil icke berättat för Eder alla kärliga ord som han til mig sade, wid detta tilfälle. Han lät sit hjerta tala; men hwad för ömme bewefelser uttryckte det icke. Vårt samtal räckte längre än tre timar, och wi hade wäl fortfarit därmed intil morgonen, om icke min slägtinge hade erindrat, at det wore tid til at begifwa mig uti min Kammare. Det skeddde med förtret och motwilja, at jag skulle skilja mig ifrån den älskanswärda Don Ferdinand, hwilken jag låfwade, at jag skulle skynda på befordran, til vår gemensamma fördel, så snart som möjeligt war. Jag kunde icke förlita mig uppå något annat, än uppå hans kärlek.

Marquisen, hans fader, aflade wärkligen följande dagen et besök hos min slägtinge; men det gick så, som jag förut hade sagt, nemligen at han erfor, med kånbar förtret, at han hade gått fåfångt dit. All godhet, som min slägtinge wisade honom, bestod däruti, at hon swarade honom, at hon wäl erkände den föreslagna förbindelsen; men hon hade redan, hwad mit försörjande angick, gifwit sit ord ifrån sig, som hon icke kunde återtaga.

Så ögnablick därefter, erhöll jag under rättelse om samtalet, som hon hållit med Marquisen, och huru stor war icke den smärta,

ta, hwartil jag öfwerlämnade mig, då jag såg, at icke något war mågtigt til at ändra min orättwisa slägtinges beslut? Jag blef full af ångstan, för det hon afflog mig en förbindelse, som kunde befordra min lycka, och jag skygde icke före, at göra henne den förklaring, at fastän jag wördade det anseende, som hon öfwer mig hade, så efterlåt jag dock icke, at hon använde det samma, til at twinga mit wahl. Wreden som intog mig, förorsakade, at jag taltalade min slägtinge, med en styrka, som icke war efter hennes behag. Hon öfwerhopade mig med förebräelser, och sade mig, at hon skulle lära mig, til at weta, om jag skulle fråga någon annans wilja til råds, än hennes; jag skulle låta beqwäma mig, at utan motstånd, antaga den til min Man, som hon utiåg för mig, om jag icke wille ådraga mig hela hennes hat och ogunst.

Så stor är sådana slägtingars orättwisa, som icke eftertänka, at kärleken allena bör wara grunden til en förening, på hwilken våra dagars lycka beror, utan ofta upoffra för egennyttans och åregirighetens ingifwelser, unga Personers ro och trefnad, hwilka äro underkastade deras wälde, och hwilkas lycksalighet de skola söka til at befordra. Jag sjelf bekom därpå en olyckelig erfarenhet; ty kort därefter wisades för mig
en

en älskare, som egde sådant slags förtjenster; åt hwilka min slägtinge gaf företräde, men som helt och hållit icke rörde mig. Don Ramiro, detta war den nya suckande Friarens namn, som war en rik arstagare; men om han war fullkomligen wäl försedd af lyckan, så feltes honom ganska mycket af natursgåfwor. Nej, jag har uti min lefnad icke sedt någon obehagligare kropsställning, och ledare ansikts bild, än hans war; och denna bildningen war wiserligen icke til at bedraga någon; ty den gaf tillkänna en obarmhertig, grym och otrogen själ; detta är Don Ramiros Caractere. Med et narraktigt och upblåst högmod, som glantsen af en förnäm födelse, ingjöt hos honom, men hwilken war, igenom de skamligaste laster wanårade, förbandt han fräcka och stolta åtbörder, med et trotsande mod, som gjorde honom odrägelig. Ingen ting war nedrigare, än hans hjertans meningar och ingen ting öfwertråfade hans förstånds dumhet. Imedlertid gjorde han sig stora inbildningar derom; til det minsta kunde man detta sluta af den påjudande ton, som hon gemenligen antog, och som til ingen ting annat tjente, än at göra honom löjelig i alla Sällskaper, som han besökte. Jag skulle icke uphöra om jag wille tala om alla de fel, hwaraf denna förhätliga Friaren war sammansatt, som min slägtinge årnade mig. Man må då döma om

det sätt, hwarmed jag uptog hans önskan och frierie.

Han war nog ohöflig at bespotta den bjelle, jag hade för Don Ferdinand, hwars tilstånd han, på et ondskefult och förstått wis beklagade. J sanning, Mamsell, understod han sig, at säga til mig, man måste tilstå at Eder slägtinge handlar ganska orätt; den där Don Ferdinand är älskanswård, och han har den lyckan at behaga Eder; J hafwen syftat med Edert wahl uppå honom, och skullen J kunna träffa någon berömligare? Det är sant, at Eder fördel icke finner därwid sin räkning til det bästa: men hwad skadar det? Är egennyttan wäl mågtig, at röra en så stormodig och hög själ, som Eder är? hwarföre tänker Eder wårda slägtinge annorledes än J? Hon har wårheligen stor orätt. Ack! jag beder Eder, min Herre, swarade jag honom med en föraktelig blick, sätten å sidu detta osmakeliga skämt, och förgåt icke, at jag wäntar af Eder den högaktning, som J ären mig skyldig. Jag hafwer redan sagt Eder, at det bemödbande som i anwånden hos mig, faller mig beswårliigt, wiljen i fortsara därmed på et så ohöfligt sätt? Hwad för frukter kunnen i låfwa Eder därutaf? Wisserligen inga, swarade han, om jag icke wore försäkrad, at man

man aldeles icke, tager Eder højelse til råds; ty i åren, tror jag, en Person undergifwen, som wisar mig den gunst, at befordre mina önskingar, och J weten, at jag, i brist af kärlek, kan låta mit anseende tala til min fördel. Uck! swarade jag, man ser här et sätt til at tænke, som är ganska fint och angenämt! men hwaröfwer jag, imedlertid icke förundrar mig, emedan det kommer öfwerens med det begrep, som jag har gjordt mig om Eder. Jag förundrar mig nog, at i behagat anhålla om mit samtycke, ty hwarföre hafwen i behöft så förnedra Eder, at stålla Edra suckar til mig, den tid, då i hafwen kunnat få så snart andras ja som mit? Detta är en omåttelig höflighet, som jag icke hade orsak at wänta.

Detta mit spottiska tal satte Don Ramiro uti någon förwirring. Han lät mig läsa uti sina ögon, den hemliga förtret, som han kände; men i ställe för at lindra den samma, sade jag, at jag rådde honom til at beweka min slägtinge, at betjena sig utaf hans anseende. Och jag lade därtill, emedan detta wore det endaste medlet, at försäkra sig om sin lycka, så gaf jag honom det rådet, at icke försomma det samma.

Han kunde härutaf noggsamt förstå, at jag hade fast beslutit, at icke antaga annat råd, än det, som mit hjerta wore mig gifwande.

Han smickrade sig emedlertid, at jag icke skulle få låf til at följa det samma, och länade mig allenast, för at tala med min slägtinge, för hwilken han gaf tillkänna, at han war förtretad öfwer, at föreställa en förgäfwes suckande Person. Mer brukade han icke för at upröra den grufweligaste förföljelse emot mig. Man hotade mig, at sätta mig ewigt uti et kloster, om jag icke efter en Månads förlopp, wore böjd, at gifwa den förhateliga Don Ramiro min hand.

Dansedt jag icke hade någon smak för ensamheten, så swarade jag dock utan betänkande, at hotandet med Klostret, förskräckte mig så litet, at jag samma ögnablick wore beredd, at innesluta mig däruti. Men min slägtinge wille, at jag skulle nytja den Månads tiden, för at göra mit öfwerläggande. Jag förde henne förgäfwes til sinnes, at jag hade redan alt öfwerlagt; kanske hon inbillade sig, at jag skulle taga min egennyttia uti mognare öfwerwägande, och i denna meningen befalte hon mig, at widare emottaga Don Ramiros beswärliga besök. Jag kunde icke underlåta, at lyda henne, men all den frukt, som Don Ramiro skördade, bestod däruti, at han alla dagar bekom nya tecken af mit hat och mit förakt för honom, men kanske jag hade bordt
an

använda något mer förstållande emot honom; då hade Don Ferdinands lif icke blifwit utsatt för så stor fara.

Denna älskaren, värderade jag mer än at jag skulle illa uptaga alla slags försök, som kärleken gaf honom wid handen, för at hafwa den förnöjelsen at se och tala med mig. Igenom sin frikostighet hade han funnit medel, at bringa min slägtinges Kammarjungfru på sin sida. Denna flickan, som gemenligen följde mig uti Kyrkan och wid spatsfergångar, hade en wån, om hvars tystillåtenhet hon war försäkrad, och hos den samma hade jag den förnöjelsen, at få samtal med min älskare. Et olyckeligt tilfälle fogade sig dock så, at jag en gång, när jag gick utur huset, mötte Don Ramiro. Dansedt jag inwecklade mig uti min kapp, så blef jag ändå igenkänd. Han twisslade icke uppå, at det ju war en bestald sammankomst, och hans tankar kunde icke falla på någon annan, än uppå Don Ferdinand. Hans swartsjuka dref honom dårhån, at han skyndade sig, at gifwa min slägtinge under rättelse dårom. Hon war straxt färdig at råka i den wrede, som hon hyste emot mig. Man kan lätt inbilla sig, at hon icke skonade mig för de håftigaste förebräelser. Jag hade skolat gifwa mig tilfreds, om man hade låtit min kära förtrogna blifwa oantastad;
men

men hon blef skymfeligen samma dag, jag afstur huset, och til upseende uppå mig antogs en gammal Fru, som hade befallning, at följa mig hwart jag tog wägen, och at gifwa aft på alt mit företagande.

Jag hade gärna skickat Don Ferdinand et Bref, at berättat honom om mit bedröfweliga öde, men denna lilla tjensten kunde jag icke låsra mig, af min gamla Upsynings Frus wälwillighet, hwilken utom dess likmäßigt min slägtinges befallning, talade med mig til Don Ramiros fördel, men han war mig så förhatelig, at jag icke kunde höra nämnas hans namn, utan båsrande. Samtidigt war jag dömd til de tätaste samtalen med honom. Dansedt de icke kunde wara behageliga för honom, underlåt han dock icke, at ifrigt göra sig til nytta alt tilfälle, at tala med mig, jag hämnade mig på det twång, som hans beswärliga närwarelse förorsakade mig, igenom förnyade kännetecken af min kallsinlighet; men därför uphörde han icke at oro mig.

Jag betjente mig af et annat konstgrip, hwaraf jag låsrade mig en lyckeligare wärkan. Jag talade ofta med mycket beröm om Don Ferdinands förtjenster, fastän min blygsel satte sig däremot; Jag skydde icke före at ofta uprepa för Don Ramiro, at
hans

hans med-älskare, allena syntes wärdig min fulla högaktning och min hela ömhet, och at han allena skulle ewigt ega henne. Det war et olyckeligit tal, som snart skulle förorsaka många tårar.

Den nedrigt sinnade Don Ramiro dömd, at så länge jag behöll någon förhoppning, at förbinda mit öde med Don Serdinands, så kunde han sig icke smickra med at intaga den plats uti mit hjerta, som denne wärde älskare därstädes innehade. Detta war för honom orsak nog at beswärja Don Serdinands unbergång. Han war alt för rädd at inlåta sig uti enwiges kamp med honom, men han stälte sig i spetsen för några Lönnmördare, hwilka han tingat at taga lifwet af honom; och jag hade den dödliga förtret, at blifwa et witne til denna grymma gärningen.

Don Serdinand hwilken war beröfwad den trösten at få underhålla samtal med mig, åtnjöt åtminstone det tilfredsställande, at dageligen se mig och skrifwa til mig. Han wiste den stunden, då jag befant mig uti fenestret, som gick ut åt gatan; han kunde allenast genom en blick gifwa tillkänna sin listiga kärlek; och med hwad för en förnöjelse, låt jag icke honom uti mina ögon läsa min ömsa ödjelse för honom tillbaka! wi nöjde oss icke med detta stumma tolkandet af vår in-
hör

Hördes kärlek; et snöre, som jag släppte ned genom fenstret, tjente honom, til at därwid fåsta de Bref, som han skref til mig, och på samma sätt få mina swar tillbaka igen. Hade jag wäl kunnat inbilla mig, at den förrådiska Don Ramiro, skulle hafwa underrättelse därom? Jag wet icke huru han det uptäckte, nog at han hade wettenskap därom, och man må döma om min förskräckelse.

Den olyckeliga Don Ferdinand nalkade sig til det fatala snöret, hwarwid jag hade bundit et bref, då jag såg at sex Lönnmördare häftigt anföllo honom och gifwo honom många dödeliga stingn, innan han war i stånd at förswara sig. Hans behjertenhet bistod honom förgåfwes, han föll uti sit blod neder på gatan, utan at han hade tid at göra dessa skändeliga Mördare minsta motstånd. Förskräckelsen utprägade et högt skrikande, och kort därupå föll jag af wänmägtighet uti min slägtinges och min Hofmästarinnas armar, som skyndade sig til min hjälp. Det war dem icke lätt, at upmuntra mig uti min swaghet; och huru många förbannelser utropade jag icke uti min smärta emot den grymma Ramiro. När jag hade kommit til mig sjelf igen, wille jag slita mig utur deras händer som höllo mig, och skynda mig til min olyckeliga älskare; men jag använde fåfång möda, at weckla mig lös ifrån

ifrån deras armar; allt hwad jag kunde erhålla, war det, at man fort fickade några Betjenter, för at se, om den älsfeliga Don Ferdinand ännu lefde. Man berättade mig, at han hade blifwit uptagen af några goda wänner och buren til sina Föräldrar. För öfrigit underrättade jag mig, om hans sår woro dödeliga, och jag erfor följande dagen, at fastän de woro farliga, så hoppades man dock, at de kunde blifwa läkta, men at det war nödigt, at några månader hålla sig wid sängen. Jag hade orsak at tro, at den nedriga Don Ramiro, nu mera icke skulle understå sig at komma för mina ögon; men jag wiste ännu icke, at den lastfulla hade aflagt all skam. Man må föreställa sig min förundran, då jag såg honom följande dagen, med en sådan fräckhet komma til mig, som det icke wore något at förebrå honom til last. Han stod utan twifwel i den inbildning, at jag icke hade känt igen honom, såsom förklädd Person, och det är sant, det hade varit mig omöjligt, at känna igen honom; men wid hans höga röst, kunde jag icke mistaga mig. Jag hörde honom då han upmuntrade Mördarena, som han anförde, at befria honom ifrån hans med-älskare. Han war imedlertid så fräck, at han nekade det samma för mig, och han syntes wara aldeles wred och ond öfwer de myckna förebräelser, som jag öfwerhopade honom med. Jag till-
står,

står, at hans oförskämba upförande, hwar med han wille påstå, at mina ögon hade be- dragit mig, satte mig i största förundran.

Då jag war äfwen så wred öfwer hans djerfhet, som hans nedriga och gemena gärning, så jagade jag honom skamligen ifrån mig, och bad min slägtinge, at hon måtte låfwa; at innesluta mig uti et Kloster. Swad för grufweliga orsaker til förskräckelse hade blifwit för mig besparada, om man hade upfyllt min östundan; men hon hade gifwit Don Ramiro sit löfte, och hon wille hålla det samma. Antingen trodde de icke det sista hans förbrytande, hwartil han gjort sig skyldig, eller de skälte sig, såsom de icke trodde det, och hwarom han i sjelfwa gärningen war swår at öfwertyaa, emedan han uti nattens mörker hade blifwit förborgad. De wille nödga mig at än widare antaga dens besök, hwilkens fördel de sökte at befordra; men de grymmaste hotelser woro icke mågtiga, at tvinga utaf mig denna wälwilligheten. Sjorton dagar gingo förbi, utan at jag wille låfwa Don Ramiro det ringaste samtal med mig. Mit hat och mit förakt kunde icke utplåna hans gemenheter, utan så wida han stod i stor förtrolighet med lasterna, så bestöt han at göra mig til et offer för sina skamliga begärelser. Han såg förut, at Don Serdinand, som begynte at återfå sina kraf-
ter,

ter, skulle icke låta hans nedriga gärning blifwa ostraffad, där försökte han at undandra sig hans rättmätiga wrede; men hade jag mig wål inbillat, at denne lastwårde fattat den föresats, at göra mig til följeslagerstka uti sin flygt. Jag wet icke om han hade bragt min Hofmästarinna uppå sin sida, och om det icke warit hon, som öfwerlämnat mig i denne Förrådarens händer. Men denna mistanken, hwarom jag aldrig har kunnat få uplysning, må wara så beskaffad, som den wil; nog utaf, at det skeddde i hennes medfölje, at jag utaf fyra förklädda Personer blef bortförd, hwilka droggo mig utur wagnen, och oaktadt alt mit bebdande och ropande, hwilket de dock förhindrade, satte mig uti en Postwagn. Man må icke fråga mig, huru jag wid et sådant tilfalle war til mods; det bedrösweliga tilståndet, hwaruti jag blef försatt, låter sig bättre inbilla än beskrifwa.

Mina Rössware skyndade så uppå deras flygt, at wi på mindre än fyra timars tid, hade farit 6 mil fort.

Wid föreställningen af den fara, som hotade min ossuld, anropade jag himmelens bistånd, med ifrigaste böner, och han hörde mig uti mit suckande. Jag war nu icke längre än några steg ifrån et Slott, som låg wid hafsstranden, och som utan twiswel wor

C

år=

Smadt at blifwa skådeplatsen för min skymf och wanårande, då min bortröfware blef angripen af tolf Sjöbröfware, hwilka upkommo ifrån stranden, och straxt gingo löst på honom med dragna Sablat. Det raseri hwarmed den förhatelige Don Ramiro sig förswarade (ty man kan lätt inbilla sig, at denna förrådaren bortförde mig); tjente icke til något vidare, än at fortskynda med hans dödd; de tre betjenter, som fölgde med honom erforo ock samma slut.

Så försträckligt som än mit öde war, så smickrade jag mig dock, med at träffa mer mänsklighet hos dem, hwilkas slaf jag då hade blifwit, än jag hos honom fant ifrån hwilken de hade slitit mig lös. Alltså låt jag mig utan ringaste motstånd föras uppå deras skepp, som war strax segelfärdigt, och lades ut ifrån stranden. Jag hade icke varit i två dagar uti mina nya Herrars wäld, förän jag såg, at nya farligheter hotade min oskyldighet. Jag blef warse, at min olyckliga skönhet hade gjort mer än mycket intryck i den Barbarens hjerta, hwars byte och rof jag hade blifwit, han fördolde icke sina lastwårda affigter för mig, och hwad för hopp hade jag at undgå den skam, som jag frugtade före. Murat Abeln, (detta war Sjöbröfwarens namn) hade låtit upfatta för mig en sång fram uti skeppet, och hade

hade några qwinfolk, som woro med dem tilsammans med mig, icke til at tjena mig, utan til at förföra mig. De förestälte mig ouphörligen, at jag förgåfwes sökte at undwisa olyckan, som jag fruktade före, jag skulle twärt däremot akta mig, til at förtörna min Patron. Den godhet som han wiste mig, förtjente wäl, at mit hjerta borde tala til hans fördel, och jag borde wisa min erkänsamhet för det, at han allenast wille hafwa at tacka min ömhet för den lyckan, som han wäl kunde med wäld förskaffa sig. Men jag skulle akta mig, at jag icke uttrötade hans tålamod, ty i fall jag längre satte mig emot hans affigter så wore det fara wärdt, at hans kärlek torde wisa för hans wrede och hämd.

Så wedermärdiga, som ock dessa tal woro, så war jag dock dömd, til at ofta höra uprepande af de samma. Jag lämnar en hwar at betänka, af hwad förtret jag blef intagen; och det som förökte min fruktan, war det, at den grymma Abeln hwar dag gaf nya wedermålen af sin okyskhet. Jag hade helt wist måst tjena honom til offer, om icke himmelen om hwilkens bistånd jag ständigt anropade, hade låtit mig finna hos Barbarerna en ädelmodig beskyddare af min oskuld.

Han beklädde uppå skeppet, hwarpå wi
 C 2 be.

befunno oss, en Lieutenants beställning, och han förrättade sin tjänst med sådan klofhet, beskedlighet och sagtmodighet, at han ibland alla Barbarerna förtjente deras wördnad och förundran. Utom des hade han förwårst sig genom många uppenbara prof af oförstråkt mod och tapperhet deras högaktning. Jag kunde icke mistaga mig om det intryck, som mit åskådande hade gjordt i hans hjerta; men jag tiltror mig at säga, at jag där af icke blef oroad. Det wisa och förnuftiga tänkesätt, som lyste i alt hans tal och upförande, och som war afbildat uti hans ansigte, gaf mig åter igen mod. Jag drog icke i betänkande, at wända mig til honom för at undwika den faran, som hotade mig, och han hade det ädelmod, at svara mig, at han heller wille förlora lifwet än tillåta at jag skulle kunna beklaga mig öfwer den ringaste wåldsamhet. Och at wisa wårkställigheten af hans tal, så bad han mig det jag måtte lofwa honom, at han sållan skulle behöfwa wika ifrån mig.

Kunde han föredraga mig något, som hade warit likmäßigare med min åstundan. Hans närwarelse kunde fördrifwa många orsaker til fruktan. Murat Abelen kunde icke utan et dödeligit förtrytande anse det bemödande, som hans medålsfare gjorde sig för mig, han wille drifwa det tillbaka, och för-

förbödd Mammaertan (det war hans namn) at icke besöka mig. Men hwad för rätt har du öfwer denna unga Slafinnan, gaf honom min beskyddare, med trotsande til swar? Har hon blifwit dig til del? Wet at du, innan jag öfwerlämnar dig henne, måste förut doppa dina händer i mit blod.

Så hetfig och grym som ock Abelen war af naturen, så fördolde han ändock sin wrede, emedan han skydde för den ädelmodiga Mammaertans oförskräckta tapperhet, och swarade honom allenast, at så snart de skulle anlända til den första barbariska kusten, så skulle lyckan åtskilja mit öde. Två dagar gingo förbi, utan at Murat hade något samtal med mig, hwarwid min oskyldighet kunde blifwa oroad. Jag trodde at han war ledig ifrån sin plåga; men jag kände icke ännu denna lastwårdas förställningsfätt. Det fatala ögnablick nalkades, då min olycka skulle hafwa blifwit oundwifelig, utan himmels besynnerliga bistånd.

Det war wid pass en tima sedan jag hade lagt mig til sömns, och låg begrafwen uti en djup sömn, då jag i en hast blef upväckt af något buller som jag hörde uti min Kammare. I det samma blef jag angripen af en Mansperson, som til at förhindra mit skrikande och rop wille sticka en nåsduk i munnen på mig. Utsynen af faran, uti

hvilken jag hade råkat, gaf mig styrka. Jag hade så mycket krafter, at jag slet mig lös utur den förrådarens händer, som hölt mig. Jag sprang utur fången och gaf up et högt skri; men den grymma Murat förföljde mig, och i det han satte mig en dolk på bröstet, hotade han mig at upoffra mig för sit raserie, om jag icke låfwade honom at mätta hans skändeliga begärelser.

Då jag nu, så wäl för mit lifs som för min åra war i sorg och bekymmer, så upfyldte jag hela skeppet med et håftigt skri. Den ädelmodige Mammernan skyndade sig til min hjälp, och det war hög tid därtill. Jag kunde allenast med et ringa bemödande sätta mig emot den barbariska Murat. Wid åseendet af min Beskyddare som han blef warse med Sabeln i handen, öfvergaf han mig, sedan han hade stött en dolk i mit bröst. En hastigt öfverkommande död, war den råtmätiga bestraffningen för hans grymhet; han föll under flera hugg som min befriare gaf honom ned på stället. Men är jag i stånd at någon gång kunna uttrycka den tröstlösa Mammernans förtwiflandsfulla tillstånd, då han såg mig bada uti min blod. Uck! Mamsell, ropade han, i det han fastade sig til mina fötter, hwad har jag icke at förebrå mig, at jag icke med större sorgfällighet wakat för Edert lifs räddning! skul-
le

le jag icke hafwa satt större mistroende til denna lastefullas förräderie, som har stått efter Eder ära och Edert lif. Udelmodige Mummerkan, swarade jag med swag röst, döden försträcker mig icke, i hafwen friat min ossuld. Uck! hwarföre kan jag icke wara i stånd at uttrycka den erkänsla, med hwilken jag är intagen för Eder och Edert mig gjorda bistånd! Jag warder tagandes med mig i grafwen, et hjerta som är upfyldt med alla rörelser, som . . . Jag hade icke styrka at widare tala. Mattheten efter det blod jag förlorade, hindrade mig at mer kunna röra min tunga. Några droppar af en Arabisk balsam, som man göt in uti mit sår, öpnade åter ögonen på mig.

En Fältshår besigtigade mit sår, och lade första bandet därpå; så farligt som det ock war, så twiflade han likwål icke på dess läkande, och min hälsas återställande. Den rika betalning Mummerkan honom låfwade, bewekte honom at använda all sorgfällighet för mig. I åtta dagars tid gick han icke ifrån min säng; och när de woro förbi, förklarade han, at mit lif ej stod uti någon fara.

Denna utlåtelsen war så angenäm för mig, som för den öma Mummerkan. Gudarna ropade han, hafwa då igenom min bön och genom mina tårar, låtit beweka sig; jag

jag må nu icke då widare wara i någon sorg för Edra lifsdagar, som äro mig tusende gånger kostbarare, än mit eget lif, och skola det också ewigt wara.

Uck! hwad har jag nu mer öfrigit til at önska? Om jag något åstundar, swarade jag honom så består det däruti, at en gång kunna afböda mig den oändeliga förbindelsen, som jag är Edert ädelmod skyldig. Swart ögnablick af mit lif skal blifwa användt til at erindra mig, det jag hafwer at tacka Eder för det kostbaraste af alla egodelar. Uck! Mamsell, swarade han, i det han kastade sig til mina fötter och fattade uti min ena hand, som jag icke kunde draga undan, alt hwad jag understår mig at åstunda, är detta, at jag beder Eder förgåta, at J hafwen blifwit satt uti en fara, som min waksamhet och min sorgfällighet hade kunnat afböja, och hwad wille jag icke göra, at förbättra det fel, hwartil jag hafwer gjordt mig skyldig. Nej j hafwen icke något at förebrå Eder, gaf jag honom til swar, j ären mycket mer berättigad, at fordra utaf mig alla tecken af et tacksammt hjerta, och som är upfyldt med den aldralifligaste erkänsla. Huru lyckelig skulle jag icke wara, sade han, i det han kastade uppå mig en kär blick, om något ömare än tacksamheten, uti det innersta af Edert hjerta, talade til min fördel!

del! Blif icke ogunstig, öfwer denna förklar-
ring, som min kärleks häftighet uttrycker;
Eder dygd må icke dåröfwer oroas; mina
lågor äro så rena som Solens eld, eller som
den ljusa dagen.

Jag bekänner, at jag icke kunde höra
uppå denna älskelige Sjörsfwarens tal utan
at bewelas. Jag kom i största förundran
öfwer hans tankars ömhet, men måtte jag
kände hela hans ädelmod? Jag hade snart
dåruppå tilfälle at dåraf erhålla en lycklig
erfarehet. Jag suckade efier min frihet,
men kunde jag hoppas, at den kärleksfulle
Mammerkan skulle gifwa mig låf, at skilja
mig ifrån honom? Jag wäntade icke til deß
mina krafter woro återstälta, at föredraga
honom det samma; han förundrade sig icke
dåröfwer, och utan twifwel hade han förut
beredt sig at swara dåruppå. Han sade til
mig, at han wäl förut hade sedt, at jag skul-
le åstunda en sådan gunst af honom, och det
gjorde honom högst ondt, at han icke hade
kommit förut. Men Mamsel, lade han dår-
til, tänken j och uppå den seger som jag haf-
wer at winna öfwer mig sjelf, om jag låf-
war Eder at få återresa til Edert Fådernes-
land? Tron j, at jag lærer kunna öfwerlefwa
Eder fränwarelse? Och warder jag intet då
jag är skild ifrån Eder, dömd at tilbringa
mina dagar uti yttersta swärmodighet och be-
dröf-

dröfwelse? Men oaktadt min öma kärleks
 motsägelse, förbinder jag mig at föra Eder
 tillbaka uti Eder Familias sköte; i blifwen
 därigenom fri, men jag måste sucka under
 de grymmaste kådor. Men Mamsel, afslå
 mig icke den nåden på hwilken mit lifs lycka
 beror. Låfwen mig at i först et år wille e-
 mottaga mina besök och samtal, hwilka jag
 alltid skal inskränka inom de gränser, som
 min högaktning för eder mig föreskrifwer,
 så lång tid hafwer jag nödig för at bereda
 mig til det onda, hwarmed Eder frånwa-
 relse skulle öfwerhoppa mig; Och på det jag
 måtte öfna hela mit hjerta för Eder, så wil
 jag icke fördölja, at jag understår mig at
 smickra mina önsningar med någon förhop-
 ning; hwem wet om jag icke skal wara så
 lycklig och triumphera öfwer Eder kallsin-
 het? Om Edert hjerta än är utan känslor,
 så torde det kanske blifwa rördt igenom min
 kärleks ömhet och beständighet. Är det för
 mycket fordrat, om jag anhåller hos Eder
 om låf at, så länge detta året warar, så
 förklara för Eder mina wördnadsfulla öns-
 ningar?

Fastän det föll mig ganska swårt, at wa-
 ra skild ifrån mit Fädernesland, så såg jag
 dock förut at det war en nödwändighet, som
 jag icke kunde undwika. Därföre swarade
 jag

jag Mammertan, at jag förlåt mig uppå hans gifna ord, at han snart skulle göra slut uppå mit slafweri; och jag höll mig så försäkrad om renheten af hans affigter, at jag hoppades, at han skulle fortifara, til at wara min ofkulds beskyddare. Men på det jag måtte betaga honom alt hopp at beweska mig, så höll jag mig förbunden at up-täcka för honom, at jag icke hade mer frihet at råda öfwer mit hierta, emedan en älskwård Cavallier war ägare af hela dess ömhet, och wore icke något mäktigt at bringa hos mig de eder i förgåtenhet, hwarmed jag hade stadfastat min tro och beständighet.

Denna bekännelse war icke mäktig at förminskä den kärleksfulla Mammertans iswer. Hans kärlek dref honom at förekomma alla mina önskningar, och hela tiden öfwer. Så länge vår Skepsfart warade, lät han icke någon lägenhet gå förbi, hwaruti han mig icke bewiste, at begärelsen til at behaga mig wore hans förnämsta syhelsättande. Han gaf mig en gång däruppå et öfwertygande prof. Då han blef warse et skepp, hwars segel icke woro så goda som våra, och hwilket icke länge syntes wara i stånd at förswara sig; så gaf han befallning at angripa det samma. Mit medlidande bewekte mig, at jag lade mig ut för en hop olyckliga,

liga, som skulle då råka uti slafweri. Jag bad Mammerkan, at återkalla den utgifna befallningen; och han betänkte sig icke länge at för min skuld upoffra sit hopp om et rikt byte, hwilken läckmat eljest är mer än förörande för en Sjöbröfware. De andre Barbarna underlätto icke, oansedt förgåfwes at knota öfwer hans efterlåtenhet. En del dristade sig ock aldeles at sätta sig up emot honom, men de blefwo därföre alfwarligen straffade. Han lät lägga kådjor uppå dem, och befalte at föra dem ned i Skeppet, och allenast för mit bemedlande kommo de åter lösa igen.

Wår Skepsfart warade sex weckor, efter hwilkas förlopp wi anlände til Para, en liten Stad hwarest Mammerkans Förälldrar ordenteligen uppehöllto sig, och besutto en ansenlig rang. Jag hade orsak at glädjas öfwer den godhet med hwilken de emottogo mig. Man inrymde mig den angenämasse Kammaren i Huset, och jag erhöft två Spanska Slafwar til betjening. Knapt gingo fjorton dagar förbi, förån mit Wårdfolk wiste mig et så stort förtroende, som om jag hade varit deras slägtinge, hwar dag påsunno de nytt sätt til förlustande. Men så mycket som de bemödade sig at göra mit slafweri ljustigt, så suckade jag dock icke

icke des mindre efter mit kára Fädernesland.
Hade jag trodt at kárleken en gång skulle
bringa så mycket til wåga, at jag skulle
förgåta det samma?

Den öma Mummerkan kunde icke längre
fortsätta sit bemöbände, utan at winna några
framsteg uti mit hjerta. Erkånsla och hög-
aktning talade redan för honom, och steget
ifrån högaktning til ömhet är ofta nog li-
tet. Det är sant, at et annat föremål egde
mit hjerta helt och hållit; men hwem wet
icke, at frånwarelsen, är kárlekens wanliga
klippa. Allt witnade om Mummerkans öm-
het. Hans intagande blickar, hans behag,
hans bemöbände, en altid listig åtrå at fö-
refomma mina önskingar, med et ord, alt
witnade om en äfwen så öm, som wördnads-
full kárlek hos honom.

Kan wål det aldrakånslödsfaste hjerta stå
länge emot, då det blifwer angripit af alt
det, som måst är i stånd at triumphera öf-
wer des kallfinnighet? Imedlertid behöll jag
likwål mit. Troheten emot Don Ferdinand,
hans bilds ouphörliga föreställning uti mit
sinne gjorde mig döf för den kárleksfulle
Mummerkans begär och önskan. Och jag
fördolde icke det för honom, at jag war up-
fylld af högaktning för honom, men jag be-
flagade mig, at jag icke kunde älska honom.
Jag tilstod för honom, at mit hjerta icke
skulle

skulle vågra at gifwa sig helt och hållit åt honom, om det icke wore intagit af en annan, med hwilken jag mig hade förbundet igenom et ouplöseligit band.

Uti sådan beskaffenhet befant sig mit hjerta, och det skulle aldrig hafwa ändrat sig, om jag icke hade fått berättelse at dden hade borttagit min älsfare, man sade mig at en Sjöbröfware som kom tillbaka ifrån Spanska kusterna medbragte några Spanska Glastwar, hwaribland en befant sig, som wore ifrån Cadix. Men huru stor war icke min förundran, då jag såg i det man förde honom til mig, at det war Don Ferdinands Kammartjenare? Min första omsorg war, at gbra mig underrättad om hans Herrc. Uff! Mamfel, swarade han, den wårde Don Ferdinand lesmer icke mera; ty efter en Månads sjukdom har han blifwit ddd af de sår, som han fått af den förrådissa Don Ramiros händer. Denna grymma tidningen utpräfsade mina tårar.

Utom detta erfor jag, at min slägtinge kort tid efter mit hårtfbrande, tilkaledes blifwit ddd. Naturens råbst war wid detta tilfället mindre stark uti mit hjerta, än kärlekens; och det är wist, at jag icke hade orsak at förja så mycket en person, som allenast besjente sig af wåld, för at sätta sig emot min lycka, och som jag aldeles måste anse såsom en orsak til alla mina olycksfall. Utså kostade mig och berättelsen om hennes ddd ej många tårar.

Med Don Ferdinand war det icke lika beskaffadt. Swå månader igenom, öfwer gaf jag mig til den allbrastligaste bedröfwelse; men kunde den längre råda wid den outtrötteliga sorgfällighet som Mammers Kan använde til at förskingra den samma? Han vågade sig icke i förstone något tala om sin kärlek; hans

hans medlidande bewekte honom snarare, at blanda sina tårar med mina. Kunde han betjena sig af et sått som mer intog mig til sin fördel? Han bragte det därmed så wida, at jag förnam det ingen annan wore än han som kunde trösta mig, i anseende til min lidna förlust. Et hjerta som är wandt wid förnjdjelsen til at älska, måste nödwändigt hafwa något föremål at hålla sig til; och kunde jag utvälja något, som war wärdigare min ömhet, än den, hwilken jag redan hade skänkt min hbgaktning, och hwilken jag hade at tacka för min heder och mit lif. Men et enda hinder stod ännu emot hans långtan och begär.

Hade jag wäl kunnat öwertala mig, at förena mit öde med en människa, hwars Religion war så åtskild ifrån min? Och hade jag kunnat behålla min hbgaktning för honom, om han hade begått den nedrigheten at öwergiftwa sin tro för kärlekens skuld? Jag åstundade at hans ömvändelse blott skulle härbröra af öwertygelse om sanningen. Til den ändan måste han låta sig undertwisas, och jag fant honom til all lycka benågen därtil.

Han bekände sjelf för mig, at han redan hade sedt och anmärkt de måst grofwa willfarelser, som förekomma uti Alcoran. En Christen Slaf, hwilken några år warit såsom Hofmästare uti hans tjenst, hade tilbragt honom de första grundsatserna, utaf war Religion, och han höll dem mycket förnuftigare än sina; då jag öf fode honom, at jag nödwändigt måste förakta honom, om jag wiste at han för at behaga mig, wågade et företagande som hans samwete skulle förebrå honom, så bekräftade han igenom många eder, hwad han hade försäkrat mig om, det felade altså icke widare, än at jag såg mig om efter någon som skulle arbeta på hans undervisning.

Jag

Jag frågade Mammertan, om icke någon ifrig
 beständnings Predikant funnes uti Staden eller dars
 omkring, til hvilken han kunde wända sig; han swa-
 rade mig at det wore en, som uppehöll sig på ef-
 fiälte tio mil ifrån Para, och han twiflade icke, at
 om han skref til honom, skulle han blifwa bewekt,
 at komma til honom; men det är nödigt, lade han
 därtill, at jag gifwer mina Gbrålsbrar därem un-
 derrättelse; jag wet, at de icke ifrigare äro tilgif-
 ne sin Religion än jag, och at det skulle wara lätt
 at wisa dem falskheten däraff: Jag twiflar alltså icke
 at de äro så benägna som jag, at göra sig til nyt-
 ta den samfåldta undervisningen, som wi komma
 at undfå; han bedrog mig icke heller deruti; hans
 Gbrålsbrar wisade mycket begär at bidråda hans för-
 rehafwande och jag hade den tilfridsställelse, at jag
 efter en tid af två månader, som de hade anwändt
 til deras undervisning, tillika med deras Son, såg
 dem undfå nya födelsens dop. Och änskedat de icke
 uppenbarligen affsworo sin förra tro, så äro de icke
 des mindre ifriga Christna. Få dagar efter deras
 dop blef jag den ädelmodiga Mammertans lyckliga
 Waka. Wi undfingo den Presterliga wålsignelsen
 af samma ofrognas omwändare, som honom uti Res-
 ligions grunderne hade underrist. Och som dessa
 äro mina märkwärdigaste händelser, så gdr jag och
 härmed slut uppå min lefwerne berättelse.

Exemplaret häftadt och skurit kostar 6 f.

Underdänigste
Frögdebetygelse

Wid

Deras Kongl. Majestäters,

Könung

G U S T A F

Den Tredjes

och

Drottning

SOPHIA

MAGDALENAS

Silfvet Bröllop,

Som firades den 4 November 1791.

Författadt af

Unga Sällskapet L. C. H.

F A S T

Tryckt hos Pehr Ol. Asmar. 1791.

Bar och Gaffor börjar dansen,
Mor och Mormor kosta med,
Barn och Barnvård, O Sand
Stranden.

Hög och gammal, unga, unga,
Bar de sänder sig och på
Svanes alla för och på
De munder deras Spinn
Dartens lilla, lilla, lilla.

2. 11
Svanes, Svanes, Svanes, Svanes,
Svanes Svanes Svanes, Svanes,
Svanes

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue   Cyan   Green   Yellow   Red   Magenta   White   3/Color   Black

